

Arrest

nr. 278 237 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ loco advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Toen u ongeveer achttien jaar was, had u een werkongeval waardoor u één van uw vingers kwijt raakte. U werd hierdoor gepest en had weinig vrienden. Wanneer u hersteld was van het ongeval, ging u aan de slag in een bedrijf waar u M. T. (...) leerde kennen. In het begin waren jullie gewoon twee collega's maar jullie band werd steeds hechter en na een tijdje gingen jullie ook bij mekaar op bezoek. U praatte

veel met M. (...) en ongeveer een jaar na jullie kennismaking trof u in de kamer van M. (...) een Bijbel aan. Hij beweerde aanvankelijk dat hij gewoon dat boek las, maar enkele dagen later, in de twaalfde maand van 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met februari-maart 2018 in de Gregoriaanse kalender), vertelde hij u over het christendom en zei hij dat hij bekeerd was en naar een huiskerk ging. Rond 10 of 15 farvardin 1397 (maart-april 2018) nam hij u mee naar een huiskerk waar u hartelijk ontvangen werd. Gedurende een periode van vijf à zes maanden ging u elke maand een tweetal keer naar de huiskerk die op verschillende locaties doorging. Uw laatste bezoek aan de huiskerk was bij M'. (...). Op een bepaald moment, ongeveer een maand voor uw vertrek uit Iran, belde M. (...) u met de mededeling dat enkele mensen van uw huiskerk gearresteerd waren en dat u moest onderduiken. U vertrok halsoverkop naar uw oom met de intentie daar te blijven tot de situatie duidelijker was. Zo wilde u onder meer vernemen hoe het uw huiskerkgenoten was vergaan. Omdat uw oom via contacten vernomen had dat uw situatie niet gunstig was, oordeelde hij na een tijd evenwel dat het beter was dat u Iran verliet. Hij regelde een smokkelaar en met een vals visum voor Slowakije in uw authentiek paspoort reisde u naar Wenen (Oostenrijk). Er werd vastgesteld dat u met een vals visum gereisd had, waardoor men u wilde terugsturen naar Iran. Hierop besloot u om er om internationale bescherming te verzoeken. U zat in Wenen een tijdje in een gesloten centrum omdat u illegaal het land was binnengekomen en vervolgens verbleef u 3 à 4 maanden in een open centrum. In Oostenrijk contacteerde u uw vader die u vertelde dat gedurende de periode dat u ondergedoken zat bij uw oom de autoriteiten drie keer waren langsgekomen. De eerste keer deden ze een huiszoeking waarbij ze uw kruisbeeld, dat u kreeg toen voor u in de huiskerk het verlossingsgebed gedaan werd, in beslag namen. De tweede keer werd uw vader meegenomen. De derde keer was een kort bezoek waarbij de autoriteiten uw ouders opdroegen u te verzoeken om terug te keren. U vroeg uw vader om zich te informeren over het wedervaren van M. (...) waarop uw vader de ouders van M. (...) contacteerde. Zij hadden echter geen nieuws van hun zoon. U ging in Oostenrijk naar de Iraanse kerk van een zekere Daniël en naar de kerk van een zekere Ma. (...). Uiteindelijk werd u naar Slowakije gestuurd waar u eerst een maand in een gesloten centrum verbleef en vervolgens in een open centrum. In Slowakije ging u een of twee keer naar een Afrikaanse kerk. Omwille van de slechte levensomstandigheden wachtte u in Slowakije de beslissing niet af en vertrok u in september 2019 naar België waar u op 12 september 2019 om internationale bescherming verzocht. In België sloot u zich aan bij de Evangelisch protestantse kerk in Boechout waar u zich op 27 september 2019 liet dopen. U woont inmiddels in bij het gezin van Marieke, uw pastoor. In België gaat u naar de vieringen, u bent de technieker van uw kerkgemeenschap en verzorgt het geluid tijdens de misviering en de livestreaming. U verkondigt tevens de blijde boodschap: u bent actief op facebook en u doet tolkwerk binnen de kerkgemeenschap voor Iraniërs die geen Nederlands kennen. U nam in België verschillende keren deel aan betogingen. Zo betoogde u op 3 januari 2021 in Antwerpen tegen de christenvervolging in Iran. U verspreidde vlaggen en banners onder de deelnemers. U sprak er ook met een journalist. U nam deel aan drie betogingen voor de ambassade van Iran waarvan één in verband met de doodstraf van Navid Afkari. Na de derde of vierde betoging en nadat beelden van een betoging uitgezonden werden door Voice of America en Radio Farda vernam u van uw moeder dat de autoriteiten andermaal waren langsgekomen. Ze verzochten hen om u mee te delen te stoppen met uw activiteiten tegen het regime, anders zouden ze uw vader meenemen. U vreest dat u in Iran zal vervolgd worden en dat u opgesloten of gedood zal worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw melikaart (nationale kaart), een aanbevelingsbrief van de protestants-evangelische kerk in Boechout, een attest ter staving van uw geloofsbelijdenis en doopsel d.d. 27 september 2020, het boekje van uw doopsel, het jaarverslag 2020 van uw kerk waarin uw doopsel werd vermeld, diverse brochures van uw kerk waarin u als geluidstechnicus vermeld staat, een postkaart met een foto van uw kerk en foto's van de betogingen waaraan u deelnam voor de kathedraal van Antwerpen en voor de Iraanse ambassade. U bezorgde ook een USB-stick met foto's en filmpjes van uw geloofsactiviteiten en van betogingen waaraan u deelnam, waaronder de reportages van Voice of America en Radio Farda. Na uw onderhoud bezorgde u nog een attest van Ma. T. (...) van een niet nader bepaalde Oostenrijkse kerkgemeenschap waarin uw deelname aan kerkactiviteiten in Oostenrijk wordt bevestigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Iran tot het christendom heeft bekeerd en dat u hierdoor problemen heeft gekend.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangelisatieactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo had u een bijzonder beperkte kennis over de bekering van M. (...) die u nochtans de weg naar het christendom gewezen zou hebben. U wist onder meer niet wanneer M. (...) precies het christendom leerde kennen, al vermoedde u dat hij zich twee à drie jaar eerder had bekeerd. U wist ook niet waarom hij van de islam afstand had genomen en wat hem de islam had doen verlaten. U wist evenmin wat zijn interesse in het christendom gewekt had, waarom hij zich wilde bekeren tot het christendom en hoe hij bij de huiskerk terecht gekomen was. Verder dan dat hij op facebook en internet 'dingen' gezien had die u niet nader kon omschrijven maar die wel zijn interesse wekten kwam u niet. U preciseerde dat jullie gesprekken niet over zijn bekeringsproces, maar wel over het christendom zelf gingen. Dat u bijzonder weinig wist over de bekering van M. (...), dat u hier niet met hem over gepraat heeft en dat u ook niet wist waarom hij er niet over kon of wilde praten – hij zei enkel dat het privé was – (CGVS, p. 12-13), is bevreemdend. Aangezien redelijkerwijs aangenomen kan worden dat iemands bekeringsproces en dan vooral de motieven om zich van de ene godsdienst af te keren en om zich tot een andere godsdienst te wenden een evident onderwerp is tussen bekeerlingen, en zeker tussen een bekeerder, i.e. iemand die anderen aanzet tot bekering, en de bekeerde, tasten uw vage verklaringen over essentiële aspecten van M.'s (...) bekeringsproces de geloofwaardigheid van zijn door u beweerde profiel als bekeerde christen aan waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat hij als christen u de weg naar het christendom zou gewezen hebben op de helling komt te staan.

Verder sloop er in uw opeenvolgende verklaringen een opmerkelijke tegenstrijdigheid in verband met het moment waarop u zich bekeerde. Bij uw eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 14 oktober 2019, beweerde u 'sinds vier maanden' bekeerd te zijn (verklaring DVZ, vraag 9). Bij uw tweede gesprek aldaar, d.d. 28 september 2020, zei u dan weer dat u ongeveer zeven maanden voor uw vertrek uit Iran door uw vriend M. (...) werd overtuigd om u te bekeren, hetgeen u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal herhaalde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 13). Dat u in uw opeenvolgende verklaringen uw beweerde bekering op een ander moment in de tijd situeerde, daar waar aangenomen kan worden dat zich bekeren een ingrijpende en markerende levensgebeurtenis is, is hoogst eigenaardig. Deze bevinding ondermijnt bijgevolg eveneens de door u beweerde bekering in Iran.

De ongeloofwaardigheid van uw bekering blijkt verder uit het feit dat u niet aangetoond heeft ondanks uw bewering in Iran te zijn bekeerd christelijke activiteiten in Oostenrijk en Slowakije te hebben ontwikkeld. Ondanks uw beweerde bekering in Iran en uw beweerde geloofsactiviteiten in Oostenrijk, begon u pas in oktober 2019, i.e. na uw aankomst in België, christelijke boodschappen te posten op uw facebookprofiel. Het is ook uiterst bevreemdend dat u de enige foto die mogelijks een zweem van interesse in het christendom in Oostenrijk zou kunnen verraden, met name de foto waarop u poseert voor een kerk in Wenen, postte op 30 november 2018 en dat deze foto door u pas op 1 november 2020 en vervolgens op 11 januari 2021 bewerkt en voorzien werd van christelijke bijschriften. Dat u een foto waarop louter te zien is dat u poseert voor een kerk jaren later, en dus niet meteen, van christelijke boodschappen voorziet, komt erg bevreemdend over. Voorts is het frappant dat u zich geen naam van een Oostenrijkse kerk die u gefrequenteerde zou hebben herinnerde en dat het attest dat u ter staving van uw beweerde kerkgang in Oostenrijk neerlegde evenmin een dergelijke naam vermeldt. Er kan aan dit attest dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. In Slowakije, waar u een maand in een gesloten centrum verbleef en nadien enkele maanden in een open centrum, ging u naar eigen zeggen slechts één of twee keer naar een Afrikaanse kerk (CGVS, p. 7; p. 11). Dat u in Iran waar op apostasie strenge straffen staan, het risico neemt om naar een huiskerk te gaan terwijl u in Slowakije waar u in alle vrijheid uw beweerde geloof zou kunnen beleven, gedurende een periode van een vijftal maanden slechts één

of twee keer naar de kerk zou geweest zijn, doet verbazen. Het doet overigens ook verbazen dat u niet wist of u één dan wel twee keer naar die Afrikaanse kerk ging. Bovendien is het niet aannemelijk dat u in Oostenrijk wel naar de kerk zou zijn geweest en in Slowakije zo goed als niet. Gelet op het voorgaande, heeft u niet aangetoond in Oostenrijk en Slowakije naar de kerk geweest te zijn, waardoor uw voorafgaande bekering in Iran bijkomend wordt ondermijnd.

Ook uw door u geschetste houding in Iran, die opvallend onvoorzichtig is, springt in het oog en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering. Zo kunnen er vragen gesteld worden bij uw bewering dat, gelet op de vervolging van christenen in Iran, u voortdurend een kruisje zou gedragen hebben sinds het moment waarop voor u het verlossingsgebed werd voorgelezen (CGVS, p. 19-20). Ook is het eigenaardig dat u, die klaarblijkelijk uw geloof voor uw ouders verborgen trachtte te houden, aangezien ze uw bekering pas vernamen ten tijde van de huiszoeking (CGVS, p. 15), u uw kruisje gewoon thuis liet rondslingeren. Zo legde u dit kruisje naast uw bed wanneer u zich ging douchen en ten tijde van uw abrupte vertrek uit uw woning liet u uw kruisje achter waardoor uw moeder het vond en in een kast opborg (CGVS, p. 20). Dit wordt bevestigd doordat u, hoewel u een maand ondergedoken zat en u toen niet wist of de autoriteiten inmiddels bij u thuis langs waren geweest, geen voorzorgsmaatregelen getroffen heeft om bewijsmateriaal tegen u, in casu het kruisje dat u dagelijks droeg, te doen verdwijnen. Dat u veel stress had en dat u er niet aan dacht, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 23). U verklaarde immers dat u het kruis dagelijks droeg (CGVS, p. 19). Dat u zich gedurende de maand dat u ondergedoken zat bij uw oom niet realiseerde dat u een kruis dat u dagelijks droeg vergat bij u thuis is dan ook niet aannemelijk. Het is ook uiterst bevreemdend dat u, wanneer u gevraagd werd waarom u uw oom niet inschakelde om het kruis te doen verdwijnen, antwoordde dat u niet gedacht had dat de politie bij u zou langskomen (CGVS, p. 23). In alle redelijkheid kan immers verondersteld worden dat wanneer men onderduikt voor de autoriteiten men er terdege rekening mee houdt dat autoriteiten wel eens langs zouden kunnen komen (CGVS, p. 23). Dat u louter onderdook omdat M. (...) u opdroeg onder te duiken doet niets af aan deze vaststelling. Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een kruisje in Iran te hebben gedragen.

Verder is het frappant dat u quasi niets wist over de problemen van de huiskerk die u noopten uw land te verlaten. U wist niet wanneer en op welke locatie van de huiskerk de autoriteiten binnenvielen, wie er van uw huiskerk gearresteerd werd, door welke (politie)dienst uw huiskerkgenoten gearresteerd werden en wat er met de gearresteerden gebeurd is (CGVS, p. 15-16). U wist zelfs niet eens hoe het uw vriend M. (...), die een cruciale rol zou gespeeld hebben in uw bekeringsproces en die u verwittigde dat er in de huiskerk werd binnengevallen, sinds de inval was vergaan: u wist enkel te zeggen dat hij spoorloos is, maar of hij ook gearresteerd was, wist u niet (CGVS, p. 6; p. 16). Bovendien heeft u bijzonder weinig gedaan om meer te weten te komen over het lot dat uw huiskerkgenoten beschoren was. Het enige dat u ondernomen hebt om meer te weten te komen over hun lot was u via uw ouders informeren bij de ouders van M. (...) (CGVS, p. 16-17). Verder heeft u niets meer geprobeerd omdat u bijv. niet over de telefoonnummers van uw huiskerkgenoten beschikte. Zo stuurde u bijv. niemand om eens langs te gaan bij de (verschillende) huiskerk(locaties) (CGVS, p. 17-18). Uw bewering dat u niet over de mogelijkheden beschikte om u te informeren overtuigt allerm minst. Zo had u bijv. uw vader of uw oom, bij wie u ondergedoken zat, kunnen vragen om eens langs te gaan op het appartement van M'. (...) waar u eerder een viering bijwoonde om u er van te vergewissen of M'. (...) ook gearresteerd werd of om bij haar informatie over de problemen met de huiskerk in te winnen, temeer daar uw oom u volgens u gezegd had dat u eerst moest afwachten om te zien wat er met uw huiskerkgenoten zou gebeuren (CGVS, p. 12). Als u moest afwachten om te zien hoe het hen zou vergaan, kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u op zijn minst concrete pogingen zou doen om u grondig te informeren, quod non. Dat u uw vader bijv. niet in de miserie wilde brengen en dat u bang was dat de politie de woning van M'. (...) in de gaten zou houden (CGVS, p. 18), kan niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat er geen discrete methodes zouden zijn om informatie te verzamelen en M'. (...) te contacteren, temeer daar u, zoals aangehaald, beweerde uw vader naar M.'s (...) ouders gestuurd te hebben. U heeft bovendien, nu zoveel jaren later, nog steeds geen ernstige pogingen ondernomen om meer te weten te komen over het lot van uw huiskerkgenoten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen.

Wat uw poging betreft om via uw ouders u bij de ouders van M. (...) te informeren kan overigens opgemerkt worden dat het vreemd is dat deze poging pas plaatsvond twee à drie maanden nadat u Iran had verlaten. Dat u de eerste vijftien dagen in Oostenrijk in een gesloten opvangcentrum verbleef, dat u

een maand geen internet had, dat u in een vreemd land was en dat u nog in shock verkeerde (CGVS, p. 16-17), kan niet overtuigen als rechtvaardiging. Immers, reeds op 25 november 2018, amper zeventien dagen na uw aankomst in Oostenrijk, vond u reeks de gelegenheid om in Wenen voor een kerk te poseren en hiervan een foto op uw facebookprofiel te plaatsen. Bovendien komt het erg bevreemdend over dat, daar waar uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten achter het bestaan van uw huiskerk en achter uw lidmaatschap ervan gekomen zijn – verschillende leden werden gearresteerd en de autoriteiten kwamen ook langs bij uw ouders –, de Iraanse ordediensten klaarblijkelijk nooit bij de ouders van M. (...), die uw telefoonnummer had, die u steeds op de hoogte bracht van de huiskerkvieringen en die u ook verwittigde dat het bestaan van de huiskerk was uitgelekt, zouden zijn langsgekomen. Immers, het enige nieuws dat uw ouders bij M.'s (...) ouders konden rapen was dat hun zoon spoorloos verdwenen was, niets meer (CGVS, p. 16). Dat de autoriteiten wel de huiskerk konden oprollen en verschillende leden ervan arresteren, dat ze tevens uw lidmaatschap ervan konden achterhalen hetgeen blijkt uit hun bezoeken aan uw ouders, maar dat ze blijkbaar nooit bij M.'s (...) ouders langsgekomen zijn om naar hem en zijn mogelijke contacten met de opgerolde huiskerk te informeren, ofschoon u de dag dat u de problemen van de huiskerk vernam nog telefonisch contact met hem had, komt niet meteen aannemelijk over en zet bijkomend de problemen van uw huiskerk op de helling.

Voorts kan gewezen worden op uw opmerkelijke houding toen u vernam dat de autoriteiten drie keer bij uw ouders langsgekomen zijn. Uitgenodigd om uit te leggen waarom u zich hierover niet grondiger had geïnformeerd, antwoordde u enkele keren dat het u niet boeide en dat het u koud liet (CGVS, p. 19-20). Dat het wedervaren van uw ouders u niet kon boeien en zelfs koud liet, ofschoon hun problemen met de autoriteiten te wijten zouden zijn aan uw bekering, komt echter, indien uw ouders werkelijk problemen gehad zouden hebben ten gevolge van uw bekering, weinig aannemelijk over. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Aansluitend hierbij kan er tot slot gewezen worden op een ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de agenten, die uw ouders drie keer bezochten, tegen uw vader hadden gezegd dat u zich zo snel mogelijk moest aanmelden. U was echter heel bang om gearresteerd te worden, waardoor u besloot te vluchten. Hieruit kan opgemaakt worden dat u in Iran reeds op de hoogte was van de drie bezoeken aan uw ouders (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u evenwel slechts na uw vlucht uit Iran hiervan op de hoogte gebracht geweest te zijn (CGVS, p. 18).

Gelet op het voorgaande kan er aan uw beweerde bekering in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België dat u in het verlengde situeerde van uw geloofsactiviteiten in Iran. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder uit opportunisme dan uit oprechte overtuiging naar de kerk gaat, de blijde boodschap verkondigt op facebook, gedoopt werd en tolkt en techniekier bent bij uw kerkgemeenschap in Boechout om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk gaat en dat u zich engageert binnen de Protestants Evangelische Kerk, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel, Bijbelstudie en kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u er als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Volledigheidshalve kan betreffende de christelijke posts op uw sociale media nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u deze bij terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen, aangezien u niet heeft aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

Tot slot kan er evenmin geloof worden gehecht aan het door u beweerde bezoek aan uw ouders door de autoriteiten na uw door verschillende documenten aangetoonde deelname aan een aantal manifestaties voor de ambassade in België en na de verspreiding van foto's en filmpjes op verschillende nieuwszenders waaruit uw deelname hieraan bleek (CGVS, p. 9). U verklaarde in dit verband uitdrukkelijk dat enkel de betogingen voor de ambassade problematisch waren (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw rol tijdens de betogingen voor de ambassade zeer beperkt was: u sprak er niet met de pers en was er enkel gewone deelnemer die niet meer deed dan aanwezig zijn en wat materiaal uitdelen (CGVS, p. 9-10). Hierboven is reeds gebleken dat de autoriteiten nauwelijks aandacht hebben voor hetgeen verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt voor personen die deelnemen aan een betoging voor een diplomatieke post. Dat de Iraanse autoriteiten zich de moeite zouden getroost hebben om naar aanleiding van uw zeer beperkte rol bij een betoging voor de ambassade bij uw ouders langs te gaan, is, gelet op de geciteerde informatie, dan ook niet aannemelijk. Dit wordt bevestigd doordat u over het door u beweerde bezoek naar aanleiding van uw deelname aan een betoging voor de ambassade in België tegenstrijdige verklaringen aflegde. Na de eerste betoging voor de ambassade gaven de autoriteiten aan uw ouders mee dat u moest stoppen met uw activiteiten of dat ze anders uw vader zouden meenemen (CGVS, p. 20-21). Eerder had u nochtans verklaard dat ze hem effectief voor verhoor hadden meegenomen (CGVS, p. 9). Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw ouders u niet meteen in kennis zouden gesteld hebben van het bezoek van de autoriteiten aan hen waarbij ze verzocht werden er bij u op aan te dringen uw anti-regimeactiviteiten te staken. U verklaarde in dit verband immers dat ze nog afwachtten totdat ze vaststelden dat u opnieuw aan een betoging deelnam. U wist zelfs niet eens waarom ze het u pas zo laat lieten weten (CGVS, p. 22). Het is ook bevreemdend dat hoewel de autoriteiten u via uw ouders verzocht zouden hebben om te stoppen met uw anti-regimeactiviteiten, de filmpjes en foto's van uw deelname nog steeds te zien zijn op uw facebookprofiel en dat u ook christelijke berichten blijft posten. Nochtans verklaarde u expliciet dat u niet meer deelnam aan betogingen omdat uw ouders werden lastiggevallen (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u enkel dat er nog geen problemen veroorzaakt werden door uw facebookprofiel (CGVS, p. 23). Deze verklaring doet, gelet op het door u beweerde bezoek van de autoriteiten aan uw ouders – de autoriteiten konden u volgens u mogelijks opsporen via uw intussen afgesloten instagramaccount (CGVS, p. 22) – en gelet op het feit dat uw facebook onder uw eigen identiteit staat, wenkbrauwen fronsen. Gelet op het voorgaande kan er geen geloof meer gehecht worden aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten aan uw ouders ten gevolge van uw deelname aan een activiteit voor de Iraanse ambassade.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u niet aangetoond heeft dat u daadwerkelijk met een journalist zou gesproken hebben toen u aan een betoging voor de kathedraal van Antwerpen deelnam en dat dit eventuele gesprek ook uitgezonden zou geweest zijn. Het is immers frappant dat, hoewel u beweerde dat u naar aanleiding van een betoging voor de kathedraal van Antwerpen in verband met de vervolging van christenen sprak met een journalist, u hier geen bewijs van kon neerleggen (CGVS, p. 9; p. 24). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit wordt immers niet getwijfeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”. Tevens meent zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekende partij vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten wegens haar bekering tot het christendom. Zij stelt dat de Iraanse autoriteiten haar viseren nadat haar bekering in Iran aan het licht kwam. Ook zouden de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan betogingen in België (notities CGVS, p. 11-12, 18-21).

2.2.4. Eerst en vooral duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij noch haar bekering tot het christendom in Iran, noch de problemen die zij naar aanleiding hiervan zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten aannemelijk maakt. Wat betreft haar bekering in Iran, wordt erop gewezen dat haar verklaringen dienaangaande ontoereikend zijn, daar (i) zij een bijzonder beperkte kennis heeft over de bekering van M. die haar nochtans de weg naar het christendom gewezen zou hebben, (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zij zich bekeerde, (iii) zij niet aangetoond heeft ondanks haar bewering in Iran te zijn bekeerd christelijke activiteiten in Oostenrijk en Slovaakse te hebben ontwikkeld, en (iv) ook de door haar geschetste houding in Iran opvallend onvoorzichtig is. Aangaande de door haar beweerd problemen met de Iraanse autoriteiten wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat (i) het frappant is dat zij *quasi* niets wist over de problemen van de huiskerk die haar noopten haar land te verlaten en zij bovendien geen ernstige pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over het lot van haar huiskerkgenoten, ook niet nu, zoveel jaren later, (ii) het wat haar poging betreft om via

haar ouders zich bij de ouders van M. te informeren vreemd is dat deze poging pas plaatsvond twee à drie maanden nadat zij Iran had verlaten, (iii) het tevens bevreemdend overkomt dat de Iraanse ordediensten klaarblijkelijk nooit bij de ouders van M. zouden zijn langsgekomen, (iv) haar houding toen zij vernam dat de autoriteiten drie keer bij haar ouders langsgekomen zijn opmerkelijk is, en (v) er bovendien een ongerijmdheid is in haar verklaringen over wanneer zij op de hoogte werd gebracht van de drie bezoeken aan haar ouders.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden bekering in Iran en de omwille hiervan gekende problemen, in een ander daglicht te stellen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5.1. Waar haar een gebrekkige kennis over de bekering van M. verweten wordt, duidt verzoekende partij erop dat zij veel informatie over M. gaf. Daarnaast voert zij aan dat haar niet verweten kan worden dat M. geen antwoord wilde geven wanneer zij vragen stelde over de redenen van zijn bekering.

2.2.5.2. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij veel informatie over M. heeft gegeven en vervolgens citeert uit de notities van haar persoonlijk onderhoud, deze informatie evenwel geen betrekking heeft op de bekering van M. Dat zij deze zaken wist, doet dan ook geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij, die stelt via M. in contact te zijn gekomen met het christendom, nauwelijks iets weet over de bekering van M.

Daarnaast acht de Raad het uiterst bevreemdend en ongeloofwaardig dat M. niet met verzoekende partij zou hebben willen praten over zijn eigen bekering. Zoals immers terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat iemands bekeringsproces en dan vooral de motieven om zich van de ene godsdienst af te keren en om zich tot een andere godsdienst te wenden een evident onderwerp is tussen bekeerlingen, en zeker tussen een bekeerder, *i.e.* iemand die anderen aanzet tot bekering, en de bekeerde. De uitermate vage verklaringen van verzoekende partij over het bekeringsproces van M. ondergraven dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het eigen bekeringsproces van verzoekende partij en in het bijzonder van de wijze waarop zij in contact zou zijn gekomen met het christendom.

2.2.6.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het moment waarop zij zich bekeerde, verduidelijkt verzoekende partij dat zij sinds april 2018, dus ongeveer 7 maanden voor haar vertrek uit Iran, naar de huiskerk ging, doch zich pas tot het christendom bekeerde vier maanden voor haar vertrek uit Iran.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zowel tijdens haar tweede interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28 september 2020 als tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat zij ongeveer zeven maanden voor haar vertrek uit Iran door haar vriend M. werd overtuigd zich te bekeren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij hierover als volgt: *“Ongeveer zeven maanden voor mijn vertrek werd ik via mijn vriend M. (...) overtuigd om me te bekeren naar protestantisme”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde zij expliciet het volgende: *“Dat was ongeveer zeven a acht maanden na mijn bekering dat ik Iran heb verlaten (...)”* (notities CGVS, p. 13). Deze uitdrukkelijke verklaringen die niet voor interpretatie vatbaar zijn, en waarin zij duidelijk voorhoudt zeven maanden voor haar vertrek uit Iran te zijn bekeerd, staan dan ook wel degelijk haaks op haar eerdere verklaring tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 oktober 2019, waar zij aangaf *“sinds 4 maanden”* bekeerd te zijn (verklaring DVZ, vraag 9).

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat zij niet aangetoond heeft christelijke activiteiten in Oostenrijk en Slowakije te hebben ontwikkeld, meent verzoekende partij dat zij afdoende heeft aangetoond dat zij in Oostenrijk en Slowakije wel degelijk geloofsactiviteiten had. Zij erkent dat deze minder regelmatig waren dan in Iran of België, doch is dit te wijten aan de precare situatie waarin zij zich bevond en het feit dat zij een aantal maanden verbleef in een gesloten centrum. Verzoekende

partij benadrukt dat zij inzake haar geloofsactiviteiten in Oostenrijk een attest bijbracht. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij in dit verband het paspoort van de priester die dit attest opstelde (bijlage 24).

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing dienaangaande volgende pertinente vaststellingen worden gedaan: *“Ondanks uw beweerde bekering in Iran en uw beweerde geloofsactiviteiten in Oostenrijk, begon u pas in oktober 2019, i.e. na uw aankomst in België, christelijke boodschappen te posten op uw facebookprofiel. Het is ook uiterst bevreemdend dat u de enige foto die mogelijks een zweem van interesse in het christendom in Oostenrijk zou kunnen verraden, met name de foto waarop u poseert voor een kerk in Wenen, postte op 30 november 2018 en dat deze foto door u pas op 1 november 2020 en vervolgens op 11 januari 2021 bewerkt en voorzien werd van christelijke bijschriften. Dat u een foto waarop louter te zien is dat u poseert voor een kerk jaren later, en dus niet meteen, van christelijke boodschappen voorziet, komt erg bevreemdend over. Voorts is het frappant dat u zich geen naam van een Oostenrijkse kerk die u gefrequentieerd zou hebben herinnerde en dat het attest dat u ter staving van uw beweerde kerkgang in Oostenrijk neerlegde evenmin een dergelijke naam vermeldt. Er kan aan dit attest dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. In Slovakije, waar u een maand in een gesloten centrum verbleef en nadien enkele maanden in een open centrum, ging u naar eigen zeggen slechts één of twee keer naar een Afrikaanse kerk (CGVS, p. 7; p. 11). Dat u in Iran waar op apostasie strenge straffen staan, het risico neemt om naar een huiskerk te gaan terwijl u in Slovakije waar u in alle vrijheid uw beweerde geloof zou kunnen beleven, gedurende een periode van een vijftal maanden slechts één of twee keer naar de kerk zou geweest zijn, doet verbazen. Het doet overigens ook verbazen dat u niet wist of u één dan wel twee keer naar die Afrikaanse kerk ging. Bovendien is het niet aannemelijk dat u in Oostenrijk wel naar de kerk zou zijn geweest en in Slovakije zo goed als niet.”*

In het licht van haar verklaringen volgens dewelke dat zij in Iran, waar op apostasie strenge straffen staan, wel op regelmatige basis naar een huiskerk ging, en zij er voorts in België blijkbaar wel in slaagt om veelvuldig naar de kerk te gaan, christelijke berichten op Facebook te plaatsen, alsook betogingen bij te wonen, kan verzoekende partij allerminst volstaan met een verwijzing naar haar ‘precaire situatie’ en het feit dat zij gedurende een aantal maanden in een gesloten centrum verbleef om haar uiterst beperkte geloofsactiviteiten in Slovakije en Oostenrijk te vergoelijken. Immers verbleef zij slechts één maand in een gesloten centrum in Slovakije, waarna zij er nog enkele maanden in een open centrum verbleef. Ook tijdens deze periode ging verzoekende partij naar eigen zeggen slechts één of twee keer naar een Afrikaanse kerk (notities CGVS, p. 7 en 11).

Ten slotte is de Raad van oordeel, gezien bovenstaande bevindingen door verwerende partij, dat verzoekende partij geen enkel overtuigend bewijs bijbrengt van haar beweerde kerkbezoeken in Oostenrijk en Slovakije. Het door verzoekende partij bijgebrachte paspoort van de priester die het attest in verband met haar christelijke activiteiten in Oostenrijk opstelde (bijlage 24 van het verzoekschrift), is allerminst van aard om de vastgestelde geringe bewijswaarde van dit attest in een ander daglicht te stellen. Immers blijft onverminderd overeind dat verzoekende partij zich zelfs geen naam van een Oostenrijkse kerk die zij gefrequentieerd zou hebben kon herinneren, en dat ook in het bijgebrachte attest geen dergelijke naam vermeld wordt. Het bijgebrachte attest is dan ook niet van aard de door haar beweerde kerkgang in Oostenrijk aan te tonen.

2.2.8.1. Waar verwerende partij vraagtekens plaatst bij de door haar geschetste houding in Iran, meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Immers, veel jongeren in Iran bekeren zich als teken van verzet tegen het regime. Verzoekende partij stelt dat het dragen van een kruis niet verrassend is in de Iraanse samenleving, zolang het maar verborgen is en men niet provoceert. Verzoekende partij onderstreept dat zij haar kruisje steeds verborgen onder haar kleding droeg. Haar moeder dacht aanvankelijk dat het kruisje enkel maar een vorm van oppositie tegen het regime was, doch niet dat haar zoon zich had bekeerd.

2.2.8.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat het in het licht van de vervolging van christenen in Iran – verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift zelf uitvoerig informatie waaruit *“een reële repressie van opposenten van het regime en christenen”* door de Iraanse autoriteiten blijkt – wel degelijk uiterst onvoorzichtig is dat verzoekende partij voortdurend een kruisje zou gedragen hebben sinds het moment waarop haar het verlossingsgebed werd voorgelezen (notities CGVS, p. 19-20). Dat zij het verborgen hield onder haar kleding, neemt niet weg dat zij zich niettemin blootstelde aan het risico dat haar bekering ontdekt zou worden door de Iraanse autoriteiten telkens wanneer zij zich met dit kruisje in het openbare leven begaf.

Bovendien worden in de bestreden beslissing nog verschillende andere vaststellingen gedaan waaruit blijkt dat verzoekende partij onaannemelijk onvoorzichtig omsprong met dit kruisje waaruit haar bekering tot het christendom zou kunnen worden afgeleid: *“Ook is het eigenaardig dat u, die klaarblijkelijk uw geloof voor uw ouders verborgen trachtte te houden, aangezien ze uw bekering pas vernamen ten tijde van de huiszoeking (CGVS, p. 15), u uw kruisje gewoon thuis liet rondslingeren. Zo legde u dit kruisje naast uw bed wanneer u zich ging douchen en ten tijde van uw abrupte vertrek uit uw woning liet u uw kruisje achter waardoor uw moeder het vond en in een kast opborg (CGVS, p. 20). Dit wordt bevestigd doordat u, hoewel u een maand ondergedoken zat en u toen niet wist of de autoriteiten inmiddels bij u thuis langs waren geweest, geen voorzorgsmaatregelen getroffen heeft om bewijsmateriaal tegen u, in casu het kruisje dat u dagelijks droeg, te doen verdwijnen. Dat u veel stress had en dat u er niet aan dacht, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 23). U verklaarde immers dat u het kruis dagelijks droeg (CGVS, p. 19). Dat u zich gedurende de maand dat u ondergedoken zat bij uw oom niet realiseerde dat u een kruis dat u dagelijks droeg vergat bij u thuis is dan ook niet aannemelijk. Het is ook uiterst bevreemdend dat u, wanneer u gevraagd werd waarom u uw oom niet inschakelde om het kruis te doen verdwijnen, antwoordde dat u niet gedacht had dat de politie bij u zou langskomen (CGVS, p. 23). In alle redelijkheid kan immers verondersteld worden dat wanneer men onderduikt voor de autoriteiten men er terdege rekening mee houdt dat autoriteiten wel eens langs zouden kunnen komen (CGVS, p. 23). Dat u louter onderdook omdat M. (...) u opdroeg onder te duiken doet niets af aan deze vaststelling.”*

Deze vaststellingen worden door verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd of verklaard.

Gelet op haar volstrekt ongeloofwaardige verklaringen in verband met het kruisje dat zij in Iran zou hebben gedragen, maakt zij geenszins aannemelijk daadwerkelijk een kruisje in Iran te hebben gedragen.

2.2.9.1. Waar verwerende partij het frappant acht dat zij *quasi* niets wist over de problemen van de huiskerk die haar noopten haar land te verlaten, voert verzoekende partij aan dat zij zelf niet aanwezig was bij de inval en dat haar duidelijk gezegd werd geen contact op te nemen met de andere kerkleden om risico's te vermijden. Tevens wijst zij op haar poging om via haar ouders meer informatie te krijgen.

2.2.9.2. De Raad onderstreept evenwel dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij, die nauwelijks informatie heeft over de problemen van haar huiskerk en het lot van haar huiskerkgenoten, allerminst blijkt dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om hierover meer te weten te komen. Meer bepaald motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Bovendien heeft u bijzonder weinig gedaan om meer te weten te komen over het lot dat uw huiskerkgenoten beschoren was. Het enige dat u ondernomen hebt om meer te weten te komen over hun lot was u via uw ouders informeren bij de ouders van M. (...) (CGVS, p. 16-17). Verder heeft u niets meer geprobeerd omdat u bijv. niet over de telefoonnummers van uw huiskerkgenoten beschikte. Zo stuurde u bijv. niemand om eens langs te gaan bij de (verschillende) huiskerk(locaties) (CGVS, p. 17-18). Uw bewering dat u niet over de mogelijkheden beschikte om u te informeren overtuigt allerminst. Zo had u bijv. uw vader of uw oom, bij wie u ondergedoken zat, kunnen vragen om eens langs te gaan op het appartement van M'. (...) waar u eerder een viering bijwoonde om u er van te vergewissen of M'. (...) ook gearresteerd werd of om bij haar informatie over de problemen met de huiskerk in te winnen, temeer daar uw oom u volgens u gezegd had dat u eerst moest afwachten om te zien wat er met uw huiskerkgenoten zou gebeuren (CGVS, p. 12). Als u moest afwachten om te zien hoe het hen zou vergaan, kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u op zijn minst concrete pogingen zou doen om u grondig te informeren, quod non. Dat u uw vader bijv. niet in de miserie wilde brengen en dat u bang was dat de politie de woning van M'. (...) in de gaten zou houden (CGVS, p. 18), kan niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat er geen discrete methodes zouden zijn om informatie te verzamelen en M'. (...) te contacteren, temeer daar u, zoals aangehaald, beweerde uw vader naar M.'s (...) ouders gestuurd te hebben. U heeft bovendien, nu zoveel jaren later, nog steeds geen ernstige pogingen ondernomen om meer te weten te komen over het lot van uw huiskerkgenoten.”*

Verzoekende partij komt niet verder dan het louter herhalen van eerdere verklaringen en vergoelijkungen, zonder evenwel *in concreto* afbreuk te doen aan bovenstaande pertinente en terechte vaststellingen door verwerende partij.

De Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar zij inzake de vaststelling dat verzoekende partij nauwelijks iets weet over de problemen van haar huiskerk en het lot van haar huiskerkgenoten het

volgende concludeert: *“Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen.”*

2.2.10.1. Verder tracht verzoekende partij het feit dat zij pas twee à drie maanden na haar vertrek uit Iran gepoogd heeft zich via haar ouders te informeren bij de ouders van M. te verklaren door de uitleg dat zij haar ouders niet in gevaar wilde brengen.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, toen haar gevraagd werd waarom zij toen pas stappen ondernam om zich hierover te informeren, louter opwierp dat zij de eerste vijftien dagen in Oostenrijk in een gesloten opvangcentrum verbleef, dat zij een maand geen internet had, dat zij in een vreemd land was en dat zij nog in shock verkeerde (notities CGVS, p. 16-17). Haar *post-factum* verklaring dat zij haar ouders niet in gevaar wilde brengen, komt dan ook niet overtuigend over. Bovendien biedt verzoekende partij geen verklaring voor het feit dat zij dan vervolgens twee à drie maanden na haar vertrek haar vader dan weer wel de opdracht gaf om langs te gaan bij M.'s ouders. Indien zij werkelijk vreesde voor de veiligheid van zijn ouders, houdt zulks allerm minst steek. Inzake voormelde vergoelijkingen die verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvoerde, wordt door verwerende partij op goede gronden gemotiveerd dat deze evenmin kunnen overtuigen, nu verzoekende partij reeds op 25 november 2018, amper zeventien dagen na haar aankomst in Oostenrijk, wel de gelegenheid vond om in Wenen voor een kerk te poseren en hiervan een foto op haar facebookprofiel te plaatsen.

2.2.11. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen concreet verweer aanvoert inzake de motivering in de bestreden beslissing betreffende haar opmerkelijke houding toen zij vernam dat de autoriteiten drie keer bij haar ouders langsgekomen zijn, *i.e.* zij verklaarde dat dit haar niet boeide en dat het haar koud liet toen haar gevraagd werd om uit te leggen waarom zij zich hierover niet grondiger had geïnformeerd, noch inzake de vastgestelde ongerijmdheid in haar verklaringen over wanneer, voor dan wel na haar vlucht uit Iran, zij op de hoogte werd gebracht van de drie bezoeken aan haar ouders. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en ondergraven verder de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten wegens haar bekering tot het christendom.

2.2.12. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verwerende partij op basis van de door haar gedane bevindingen, dewelke betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekende partij, met recht tot de conclusie komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en de problemen die zij omwille hiervan beweert te kennen met de Iraanse autoriteiten.

Het betoog van verzoekende partij dat *“nergens in de bestreden beslissing (...) de redenen of de proces van verzoekers bekering (worden) getoest, noch zijn persoonlijke betekenis van de bekering, noch zijn kennis van de geloofsleer of van zijn geloofspraktijk”*, is dan ook niet dienstig. Op de commissaris-generaal rust geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing.

2.2.13. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de bekering van verzoekende partij in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) geloofsactiviteiten in België. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift dan ook haar christelijke geloofsbeleving in België sterk benadrukt, oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het

absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek en volstaat niet om de oprechtheid van haar bekering tot het christendom aan te tonen. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk bij een terugkeer naar Iran gevisieerd te zullen worden door de Iraanse autoriteiten louter omwille van haar christelijke activiteiten in België en/of haar deelname aan verschillende betogingen in België.

Wat betreft haar christelijke activiteiten in België wordt door de commissaris-generaal immers verwezen naar volgende relevante informatie: *“Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”*

Bovendien brengt verzoekende partij geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar christelijke activiteiten in België.

Aangaande de christelijke boodschappen die zij op haar sociale media plaatste, wordt verder in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: *“Volledigheidshalve kan betreffende de christelijke posts op uw sociale media nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u deze bij terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen, aangezien u niet heeft aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.”*

In verband met haar deelname aan verschillende betogingen in België, worden in de bestreden beslissing daarnaast volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Tot slot kan er evenmin geloof worden gehecht aan het door u beweerde bezoek aan uw ouders door de autoriteiten na uw door verschillende documenten aangetoonde deelname aan een aantal manifestaties voor de ambassade in België en na de verspreiding van foto's en filmpjes op verschillende nieuwszenders waaruit uw deelname hieraan bleek (CGVS, p. 9). U verklaarde in dit verband uitdrukkelijk dat enkel de betogingen voor de ambassade problematisch waren (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw rol tijdens de betogingen voor de ambassade zeer beperkt was: u sprak er niet met de pers en was er enkel gewone deelnemer die niet meer deed dan aanwezig zijn en wat materiaal uitdelen (CGVS, p. 9-10). Hierboven is reeds gebleken dat de autoriteiten nauwelijks aandacht hebben voor hetgeen verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt voor personen die deelnemen aan een betoging voor een diplomatieke post. Dat de Iraanse autoriteiten zich de moeite zouden getroost hebben om naar aanleiding van uw zeer beperkte rol bij een betoging voor de ambassade bij uw ouders langs te gaan, is, gelet op de geciteerde informatie, dan ook niet aannemelijk. Dit wordt bevestigd doordat u over het door u beweerde bezoek naar aanleiding van uw deelname aan een betoging voor de ambassade in België tegenstrijdige verklaringen aflegde. Na de eerste betoging voor de ambassade gaven de autoriteiten aan uw ouders mee dat u moest stoppen met uw activiteiten of dat ze anders uw vader zouden meenemen (CGVS, p. 20-21). Eerder had u nochtans verklaard dat ze hem effectief voor verhoor hadden meegenomen (CGVS, p. 9). Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw ouders u niet meteen in kennis zouden gesteld hebben van het bezoek van de autoriteiten aan hen waarbij ze verzocht werden er bij u op aan te dringen uw anti-regimeactiviteiten te staken. U verklaarde in dit verband immers dat ze nog afwachtten totdat ze vaststelden dat u opnieuw aan een betoging deelnam. U wist zelfs niet eens waarom ze het u pas zo laat lieten weten (CGVS, p. 22). Het is ook bevreemdend dat hoewel de autoriteiten u via uw ouders verzocht zouden hebben om te stoppen met uw anti-regimeactiviteiten, de filmpjes en foto's van uw deelname nog steeds te zien zijn op uw facebookprofiel en dat u ook christelijke berichten blijft posten. Nochtans verklaarde u expliciet dat u niet meer deelnam aan betogingen omdat uw ouders werden lastiggevallen (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u enkel dat er nog geen problemen veroorzaakt werden door uw facebookprofiel (CGVS, p. 23). Deze verklaring doet, gelet op het door u beweerde bezoek van de autoriteiten aan uw ouders – de autoriteiten konden u volgens u mogelijks opsporen via uw intussen afgesloten instagramaccount (CGVS, p. 22) – en gelet op het feit dat uw facebook onder uw eigen identiteit staat, wenkbrauwen fronsen. Gelet op het voorgaande kan er geen geloof meer gehecht*

worden aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten aan uw ouders ten gevolge van uw deelname aan een activiteit voor de Iraanse ambassade.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u niet aangetoond heeft dat u daadwerkelijk met een journalist zou gesproken hebben toen u aan een betoging voor de kathedraal van Antwerpen deelnam en dat dit eventuele gesprek ook uitgezonden zou geweest zijn. Het is immers frappant dat, hoewel u beweerde dat u naar aanleiding van een betoging voor de kathedraal van Antwerpen in verband met de vervolging van christenen sprak met een journalist, u hier geen bewijs van kon neerleggen (CGVS, p. 9; p. 24). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook wat bovenstaande bevindingen betreft in haar verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder bovenstaande pertinente vaststellingen inzake haar religieuze en politieke activiteiten in België afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Vooreerst kan verzoekende partij allerminst volstaan met een loutere algemene verwijzing naar informatie inzake internetmonitoring door de Iraanse overheidsdiensten (bijlage 12 van het verzoekschrift) om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar religieuze en/of politieke activiteiten in België, temeer nu zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren, laat staan dat zij aantoonde dat de Iraanse autoriteiten haar louter omwille van deze activiteiten in België bij terugkeer zouden vervolgen. De Raad onderstreept in dit verband nog dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds voor haar vertrek werd gevisieerd door de Iraanse autoriteiten, nu uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering in Iran en haar problemen omwille hiervan met de Iraanse autoriteiten.

Voorts verwijst verzoekende partij nog naar de “COI Focus” betreffende “Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 en merkt zij op dat er geen informatie is over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran, dat de COI-focus grotendeels gebaseerd is op vrijwillige terugkeren en dat uit het verslag overigens blijkt dat enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden. Voorts leest men in het DFAT-rapport waarnaar verwezen wordt in voormelde COI-focus dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren, doch dit geldt niet voor gedwongen terugkeer. De Raad wijst er evenwel op dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden.

Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar overtuigingen geheimhoudt in Iran en in dit verband verwijst naar de UNHCR-richtlijnen en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij oprecht tot het christendom is bekeerd. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran, de prevalentie van bekeringen in Iran en de situatie van opposanten van het Iraanse regime, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-11 en 13-23), wijst de Raad er in de eerste plaats op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om de door haar voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en de problemen die zij omwille hiervan beweert te kennen met de Iraanse autoriteiten aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke.

De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van haar bekering. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom,

waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Ook moet wederom worden herhaald dat nergens uit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar religieuze activiteiten in Europa en/of haar deelnames aan verschillende betogingen in België.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 januari 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.21. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT